

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153355376/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

og rakte hende den med skælvende Hænder. Han elskede hende, fordi hun var en saa villig Tilhørerinde: han var helt forbavset over, af hun, hvis Forstand han aldrig trættedes af at beundre, kunde lytte saa villigt til hans ikke meget veltalende Ord og jævne Fortællinger, og han syntes samtidigt, at han blev et bedre Hoved, klarere og rigere, naar han var sammen med hende. Han læste meget i denne Tid, alt hvad han kunde finde af Skønliteratur og Historie, og fortalte hende om dette, og hun, der kun havde læst lidet, lod sig i villig Magelighed belære, medens hun morede sig, frydede sig i sit Hjærte over hans Ivrighed. Hun havde blot undertiden Lyst til at afbryde ham og sige: »du søde Mand, du behøver ikke at anstrænge dig saa meget; se her, Herre, din Tjenerinde er rede!» — men hun bortskød hurtigt denne Lyst, grebet af en ubestemt Frygt for, at Fortryllelsen kunde hæves pludseligt og ved noget, hvorom ingen af dem vidste i det Øjeblik.

Dog opstod der ikke nogen Mislyd mellem dem under deres lange Samtaler. Kun en eneste Gang. Og det skete, da Fru Hellen — de havde

allerede kendt hinanden i over tre Uger — tilfældigt nævnede sit Barn. Andreas blev i samme Nu stiv og kold, og Hellen saa' det næsten med Forfærdelse:

»Vidste De ikke, at jeg havde en lille Pige, Tersling!« sagde hun med et blegt men smilende Ansigt, »det var da snurrligt.«

»Nej, jeg tilstaar — jeg synes ikke« — fremstammede Andreas.

Og virkelig vidste han ikke, at hun havde et Barn. Dette spillede ingen Rolle i Hjemmet, omtaltes aldrig, og Fru Hellen viste sig ingensinde offentligt med det. Uden nogen Foranledning fra hendes Side kunde Andreas saaledes være uvidende om, at hun var Moder.

Han følte dunkelt, at heri var noget galt — noget for hans Bevidsthed stødende, og som forringede hende. Dog denne Følelse, der end ikke blev ham helt klar, forjoges hurtigt af en anden og stærkere, der som Skinsyge saarede ham ind i Hjærtet. Barnet — det var det haandgribelige Bevis paa, at hun tilhørte og havde tilhørt en anden med sit Legem slængt hen for hans Forgodtbefindende. I et Sekund saa' han hende og Cramer for